

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **I.H.**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem v Kolíně, Legerova 148, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2016, č. j. MSK 10208/2016, o **dopravním přestupku**,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) a k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů účinných ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 27. 7. 2015 kolem 9:00 hodin v Karviné na tř. 17. listopadu u zastávky nemocnice jako řidič vozidla Peugeot spz X se úmyslně neřídil pokynem policisty k zastavení vozidla; následně na ulici Fryštátské u hotelu

Na Fryštátské se úmyslně odmítl na výzvu policisty podle zvláštního právního předpisu podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem. Tímto jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a § 4 písm. b) v návaznosti na § 79 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání mu byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. a) a odst. 5 zákona o silničním provozu sankce, a to pokuta ve výši 30.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Magistrát Města Karviné, odbor správní, rozhodl o vině žalobce dne 16. 11. 2015 rozhodnutím pod č. j. MMK/124397/2015, sp. zn. MMK/124397/2015/13 tak, jak uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně vycházel ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů a spisové dokumentace obsahující úřední záznam s přílohou a poučením a evidenční kartu řidiče.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí Magistrátu Města Karviné ze dne 16. 11. 2015, č. j. MMK/124397/2015 změnil co do uložené sankce tak, že pokutu snížil na 25.000,- Kč a trest zákazu činnosti snížil na 12 měsíců, ve zbytku odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný obšírně vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám, přičemž ani jednu nehodnotil jako důvodnou, neboť shodně jako správní orgán I. stupně, dospěl k závěru, že odvolatel (žalobce) se předmětného přestupku dopustil. Žalovaný se však již neztotožnil se správním orgánem I. stupně v otázce uložení sankce, když nenalezl žádné okolnosti případu, které by uložení přísnější sankce odůvodňovaly.

Obsah žaloby

[4] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí vymežil ve dvou následujících bodech: (i) správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, když provedly výsledky pouze dvou ze tří zasahujících policistů; žalobce v rámci prvního žalobního bodu zdůraznil, že policie jej zastavovala nestandardním způsobem, kdy žalobce byl stavěn na autobusové zastávce před příjíždějícím autobusem, přičemž žalobce se odmítl podrobit zkoušce na alkohol s ohledem na chování policie; (ii) nebyla naplněna materiální stránka předmětného přestupku, když je nutno odlišit situaci, kdy se na pozemních komunikacích pohybuje řidič evidentně pod vlivem alkoholu, a kdy toto prokázáno nebylo a k odmítnutí došlo z jiných důvodů než těch, že by byl řidič pod vlivem alkoholu.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že zopakoval argumentaci napadeného rozhodnutí, přičemž setrval na přesvědčení, že žalobce se předmětných přestupků dopustil, pročez navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že zásahu se účastnili pouze dva policisté, kteří byli řádně vyslechnuti. Mimo vyjádření k žalobě žalovaný též vyjádřil souhlas s tím, aby soud o věci rozhodoval bez nařízení jednání.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Dne 7. 9. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 31. 8. 2015 a předvolání k ústnímu jednání na 29. 9. 2015. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je následující:

- úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky ze dne 27. 7. 2015, č. j. KRPT-163406/PŘ-2015-070306, pořízený PČR Karviná, včetně příloh – poučení a výzva k podrobení se vyšetření;
- omluva z ústního jednání ze dne 23. 9. 2015;
- úřední záznam PČR ze dne 28. 7. 2015, č. j. KRPT-163406-4/PŘ-2015-070306;
- předvolání k ústnímu jednání na den 16. 11. 2015;
- protokol o ústním jednání ze dne 16. 11. 2015, kterého se žalobce ani jeho zástupce neúčastnili a na němž byli vyslechnuti svědci, zasahující strážníci, konkrétně pprap. M. H. a pprap. O. M.;
- výpis z evidence řidičů žalobce ke dni 16. 11. 2015;
- rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravního přestupku ze dne 16. 11. 2015 vydané pod č. j. MMK/124397/2015, sp. zn. MMK/124397/2015/13.

[7] Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 17. 12. 2015 blanketní odvolání, přičemž bylo doplněno podáním ze dne 12. 1. 2016 a dne 15. 1. 2016 bylo předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Součástí správního spisu je též žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

Právní úprava

[8] Podle ust. § 4 písm. b) zákona o silničním provozu *je každý povinen při účasti na provozu na pozemních komunikacích řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis 5, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.*

[9] Podle ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu *je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu 7 ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.*

[10] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.*

[11] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

Právní posouzení věci samé

[12] Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nepřipustná. Poté krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobce. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:

[14] Krajský soud nepřisvědčil **první** žalobní **námítce**. Na úvod nutno zdůraznit zásadu materiální pravdy, vyjádřeno v ust. § 3 správního řádu, kterou jsou správní orgány v přestupkovém řízení vázány – *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*. Dále je vhodné připomenout závěr Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47 (všechna rozhodnutí správních soudů dostupná na nssoud.cz): „[v] první řadě půjde o situaci, kdy již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil. Zároveň nesmí existovat žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. V takovém případě pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení.“

[15] Krajský soud ze spisové dokumentace (konkrétně z úředního záznamu ze dne 28. 7. 2015) ověřil, že předmětného policejního zásahu se účastnili pprap. M. a pprap. H., pročez správní orgán nepochybil, pokud k výsledku povolal pouze tyto dva policisty. Následně ani z výsledku zmíněných policistů nevyplývalo, že by předmětná hlídka měla jiné složení. Žalobce sám ani neuvedl, kterého konkrétního svědka opomněly správní orgány vyslechnout, přičemž se tato obecná námitka poprvé objevuje až v žalobě.

[16] K věrohodnosti výpovědí zasahujících policistů krajský soud uvádí, že v případě, kdy přestupek není nijak zachycen, musí se správní orgán hlouběji zabývat věrohodností a konzistentností výpovědí policistů, porovnat je s obranou žalobce a dalšími nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpovědi nelze hodnotit jako

nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Policie se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědí policistů vyvstanou zejména tehdy, neshodují-li se jejich výpovědi v podstatných okolnostech věci. Naproti tomu, vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výsledkem policisty, nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědí v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne č. j. 6 As 22/2013-27, bod 17). Objektivita výpovědí policistů je narušena i v případě, že po zastavení vozidla byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k tomu byl rozumný důvod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Krajský soud dále konstatuje, že výpovědi policistů v nyní posuzovaném případě netrpí žádnými nedostatky, které by zakládaly důvodné obavy o jejich nestrannosti. Postup policistů při kontrole řidiče byl korektní, bez náznaků jakéhokoliv šikanózního jednání vůči žalobci. Výpovědi policistů jsou konzistentní, bez vážných rozporů. Oba policisté se především jasně shodují v tom, že žalobce nezastavil na výzvu jednoho z nich a ani na nadpis „stop“, zastavil až po ujetí určité dráhy, kdy jej museli ve služebním vozidle pronásledovat. Policisté se též shodli na tom, že se žalobce odmítl podrobit lékařskému vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi, a to dechové zkoušce i lékařskému vyšetření.

[17] Je nutno zdůraznit, že žalobce v průběhu správního řízení a ani v žalobě, nikterak konkrétně nerozporoval verzi policistů o průběhu skutkového děje, namítal pouze to, že nezastavil, protože za ním na zastávku přijížděl autobus a to, že k odmítnutí lékařského vyšetření došlo z jeho strany pro chování policistů. Krajský soud dospěl k závěru, že uvedená argumentace je zcela lichá, když povinností každého účastníka provozu na pozemních komunikacích je řídit se pokyny policisty [srov. ust. § 4 písm. b) zákona o silničním provozu], a to i přestože by došlo vykonáním pokynu k omezení (nikoli však ohrožení) ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích. S ohledem na skutečnost, že zastavením žalobce k pokynu policisty na autobusové zastávce by mohlo dojít nejvýše k omezení řidiče autobusu, a to pouze hypoteticky, pokud by žalobce nebyl schopen zastavit tak, aby autobusu nepřekážel – nikoli však k jeho ohrožení, neexistoval v případě žalobce žádný důvod, jež by jej *exculpoval* (vyvinil), pokud jak žalobce učinil a výzvy neuposlechl.

[18] Tvrzení o důvodu (či přesněji vnitřní pohnutce žalobce) odmítnutí podrobení se vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, je zcela irrelevantní, neboť skutková podstata předmětného přestupku [srov. ust. § 5 odst. 1 písm. f) a ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu] nerozlišuje důvody pro odmítnutí, nýbrž již samo odmítnutí podrobení se tomuto vyšetření skutkovou podstatu po formální stránce naplňuje. Nadto důvod spočívající v zcela nekonkrétním tvrzení o „chování“ policistů není objektivně přezkoumatelný.

[19] **Druhou** žalobní **námitkou** se žalobce dovolává nenaplněnosti materiálních znaků přestupku, když je nutno odlišit situaci, kdy se na pozemních komunikacích pohybuje řidič evidentně pod vlivem alkoholu, a kdy toto prokázáno nebylo a k odmítnutí

došlo z jiných důvodů než těch, že by byl řidič pod vlivem alkoholu. Krajský soud se neztotožnil ani s touto námitkou a dává zcela zapravdu žalovanému.

[20] Jak výše uvedeno, typizace individuální vnitřní pohnutky není elementem skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) ve spojení s ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, protože je taktéž zanedbatelná pro posouzení materiální stránky předmětného přestupku. Nicméně může se jednat o určitý indikátor existence takových okolností, které by vylučovaly porušení nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu společnosti (objektu přestupku). Žalobce se však ve své úvaze „zastavil“ a žádné konkrétní okolnosti soudu nepředestřel a soudu se ani žádné takové ze správních spisů nepodávají. Pokud oním „chováním“ policistů žalobce míní to, že jej policisté stavěli na autobusové zastávce, pak na této skutečnosti soud nespatřuje žádnou nestandardnost, naopak se jedná o zcela běžnou a správnou praxi policie, která se při šetření dopravních přestupků snaží minimalizovat dopady na ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích a kontrolované řidiče odklání např. na zastávky veřejné dopravy (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 8. 2015, č. j. 58 A 2/2013-24).

[21] V dané věci je především rozhodná skutečnost, že jednání žalobce bylo společensky nebezpečné. Jak správní orgán správně podotkl, tak zákonem chráněný zájem společnosti je v daném případě zájem na tom, aby žádný řidič neřídil pod vlivem alkoholu, a pro případ podezření na řízení pod vlivem, aby bylo postaveno na jisto, zda je alkoholem daný řidič ovlivněn. Žalobce právě svým odmítavým postojem k podrobení se vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi shora definovaný objekt přestupku porušil, když u něj nebylo možno postavit na jisto, zda alkohol požil či nikoli – přičemž takového jednání je *a priori* nebezpečnější než jízda po požití alkoholu samotná, což reflektoval též zákonodárce v sankčním systému, kdy odmítnutí vyšetření je trestáno přísněji.

Závěr a náklady řízení

[22] Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[23] Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), aniž by nařizoval jednání podle ust. § 51 s. ř. s. zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, který by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost, nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou

týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 21. června 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně